

ahol a part szakad

mézédes valóság leng körbe
mindenkit a sugárúton,
miközben odaát
átlósan lebegnek az irányjelzők,
és migrént fakasztanak
a fátyolfelhők

aztán halkán a füledbe súgom:
“felébredtem, újra élek“
mélyen az erdő szemébe nézek,
ittthon vagyok, de kint rekedtem,
a tájban honol az ismeretlen

héják köröznek felettem
és sárguló pipacsok mellett
rajzol rám csillagot a naplemente,
s hogy a hazaúton feléd tartok,
azt sem tudja senki

generációm önmagát csonkítja,
a valóság kétarcú szélmalomharc,
ahol csak a visszhang mondja meg,
merre van a helyes irány

hol hasad a hajnal
ezen a zűrzavaros nyári éjszakán?
te is csak egy elveszett lélek vagy,
akinek a hétköznapi falak,
de az álmaid, azok
ablakok a végtelenre

arcom hasad a boltív alatt,
a napfény szárnyaimat töri,
parttalan szakad a gondolat

a szomorú fű árnyékában,
mert más hoz ez az állapot,
és más az éjszaka -
mondd, maradnál-e a kedvemért,
ha arra kérnélek?